

IN DEFENCE OF LITERATURE AND HUMANITY AND BLAHBLAH

(Trần Nghi Âu Cơ)

One of my cousins—a piano prodigy, the gem in our family’s eye—is also a literature major. Of course this means we are constantly being compared to each other. And of course, that also means I always come up short.

When I tell people in my family I majored in English, they all change topics because they don’t think it’d be polite to dwell on my inevitable failure in life. Ha! Pursuing a career in writing instead of more noble fields like medicine or law or politics. (yeah, politics. Got a cousin working in D.C. too. Very noble, those people.)

But, it was OK for my cousin—living in worldly Europe (Belgium), son of the great senator, which almost makes him royalty—to study literature because he had the whole piano thing going on. It was almost dignified even, like the rich king who humbled himself to dine with the peasants. He had so much inevitable greatness in his future yet he chose the lowly, filthy path of literature. That is the mark of a true artist.

However, in recent years, he’s succumbed to another volatile path: true love. He’s abandoned his music dreams to be with her. And just when he’s about to received his literature degree, he quit. Why? Oh, no big reason. Just because his girlfriend said to him, “Why are you even bothering with literature? It’s shit. You’ll be poor. And I can’t be with you if you’re poor.” Almost verbatim quote (translated into English, of course). And so the dumbass quit.

My point—the point of this meandering, mildly bitter rant—is that if you are so willing to abandon writing, your so-called “passion,” because of some little girl’s ignorance, then maybe it’s not literature who’s not good enough for you. Maybe you’re the one who isn’t worthy of literature. Maybe you’d be doing the world of literature a favor by not contaminating it with your stupidity. And maybe, just maybe, you don’t deserved to be compared to me.

□

LỜI BIỆN HỘ CHO VĂN CHƯƠNG VÀ BẢN CHẤT CON NGƯỜI

(TTBG chuyên Việt ngữ)

Một trong những đứa em họ của tôi --một thiên tài dương cầm, viên ngọc trong mắt gia đình chúng tôi-- đồng thời là một kẻ theo học ngành văn chương. Dĩ nhiên điều này có nghĩa rằng tôi và cậu ta thường xuyên là đối tượng so sánh của nhau.

Khi tôi kể cho những người thân trong gia đình hay rằng tôi chọn học ngành văn chương, tất cả đều đổi đề tài trò chuyện bởi vì họ nghĩ là không lịch sự để cứ dạy đi dạy lại trên cái thất bại chắc chắn phải xảy ra cho đời tôi. Ha! Theo đuổi nghề viết văn thay vì những ngành nghề cao quý như nghề thuốc hay nghề luật, hoặc chính trị. (Vâng, chính trị. Tôi cũng có một đứa em gái họ đang làm việc ở Washington DC nữa. Rất đáng kính phục, những con người đó).

Nhưng, đứa em trai họ (sống ở nước Bỉ, Âu Châu, con trai một thượng nghị sĩ, gần như là con nhà quý tộc, thì cũng OK khi theo học văn chương bởi vì hẳn đã có âm nhạc làm hậu thuẫn. Điều đó sang trọng lắm, giống như một ông vua hạ cố dùng cơm với những nông dân. Hẳn có quá nhiều sự vĩ đại rõ rệt cho tương lai nhưng hẳn đã chọn con đường văn chương hèn kém, rác rưởi. Đó là dấu hiệu của một nghệ sĩ thứ thiệt.

Tuy nhiên, trong những năm gần đây, hẳn rơi vào một con đường khó thể đoán: Tình Yêu. Hẳn đã bỏ rơi những giấc mộng âm nhạc để được ở với người yêu. Và khi gần xong cái bằng văn chương thì hẳn bỏ. Tại sao? Ô, không có lý do gì lớn lao cả. Chỉ vì người yêu của hẳn đã hỏi: "Tại sao anh cứ phải mất thì giờ với văn chương? Thật không ra gì cả! Anh sẽ nghèo thôi. Và em không thể sống chung với anh nếu anh nghèo." Đúng từng lời như thế (dĩ nhiên phải dịch sang tiếng Anh). Và vì vậy mà tên ngốc kia bỏ...¹

Điểm muốn nói của tôi --cái điểm của sự huênh hoang cường điệu quanh co và nhẹ nhàng cay đắng-- là nếu như bạn quyết tâm bỏ rơi sự viết, có thể gọi là "đam mê", do bởi cái ngốc nghếch tâm thường của đứa con gái nào đó thì điều ấy có thể do bởi văn chương không đủ đáp ứng cho bạn. Có thể bạn là người không có khiếu văn chương. Hay có thể bạn nên đem cho thế giới văn chương một cái đặc ân bằng cách đừng khiến nó ố bần với sự ngốc nghếch của bạn. Và có thể, chỉ là có thể thôi, bạn không xứng đáng để so sánh với tôi! ²

□

¹ Bài này Âu Cơ xin bỏ vì "Sợ Di Mỹ Châu đọc thì buồn!" Nhưng TTBG vẫn dịch và đưa vào sách. Có hai lý do:

1/ Cho dù ngày nay Âu Cơ chuyên hướng tư tưởng không còn kiêu hãnh theo nghiệp Văn Chương đã chọn nữa thì đầu sao bài viết trên cũng đã MỘT THỜI nằm trong óc Âu Cơ.

2/ Trầm Bách, đương cầm thú, con trai Di Mỹ Châu, sau khi lấy cô vợ nói trên mà không có sự đồng ý của cha mẹ, cuộc sống thực tế đau khổ, nhưng rồi **vẫn trở lại với Âm Nhạc và Văn Chương**. Ở thời điểm bài này được dịch ra (tháng 2/2016), Trầm Bách rất nổi tiếng trên những buổi trình diễn đương cầm khắp Âu Châu, trong khi người mẹ (Mỹ Châu) đang nằm chờ chết vì bệnh bươu gan! **Hai điều nói trên, Âu Cơ hoàn toàn không hay biết.**

² Nhân xét của Mẹ: Đọc đoạn cuối, thấy Âu Cơ kiêu ngạo quá. Vị thần Văn Chương không bao giờ muốn tiếp nhận những con người người kiêu ngạo đâu.